

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Ἐξάμηνος . . . 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος . . . 3,—

Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ὀκτωβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 44

«Τρέμετε, λαγοὶ καὶ πέρδικες!...» (Σελ. 357, στ. γ')

ΜΙΑ ΤΟΥΦΕΚΙΑ

Διήγημα

Διατί ἀπόψε, εἰς τὸ τραπέζι, ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Παυλῆς ἔχουν ὕψος συνωμοτῶν; Τί σημαίνουν τὰ βλέμματα αὐτὰ τῆς συνεννόησεως, αἱ ἄφωνα αὐταὶ προτροπαί, ποῦ ὁ ἕνας φαίνεται σὰ νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἄλλον: — «Ἐλα λοιπόν!»

Ὁ Γιαννάκης, ὁ μεγαλύτερος, ἐπιτέλους ἀποφασίζει:

— Παππού...

Καὶ σταματᾷ εὐθύς, ὡς νὰ ᾔθελεν, ἀναβάλλων τὴν στιγμὴν τῆς αἰτήσεως, νὰ παρατείνῃ τὴν ἐλπίδα του.

— Τί εἶνε, παιδί μου;

— Παππού, θὰ μᾶς κάμετε μιὰ πολὺ, μὰ πολὺ-πολὺ μεγάλη χάρι;

Ὁ παππούς ἐχαμογέλασε. Ἴσως ἐνόησε κηδία.

— Πάρτε μας μαζὶ σας αὔριο εἰς τὴν κηφίαν!

Ὁ Γιαννάκης τὸ εἶπε γρήγορά — γρήγορα! καὶ ἔπειτα ἐσιώπησε, περιμένων τὴν ἀπάντησιν μὲ ἀγωνίαν.

Ὁ παππούς ἐσυμβουλευθὴ μὲ τὸ βλέμμα τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμμᾶ.

— Ἐ, ὡς εἶνε πιά, σὰς παίρνω. Ἐφέρετε

ὅμως, φεύγομε εἰς τὰς πέντε τὸ πρωί.

Στὰς πέντε!

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Παυλῆς ἐδανείσθησαν ἀπὸ τὴν μαγείρισσα τὸ ξυπηνητήρι της. Καὶ αὐτὸ, ἀμείλικτον, κυτῶν ἀπὸ τὰς τέσσαρας.

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, γιὰ μιὰ στιγμὴ θυμούνται καὶ θέλουν νὰ γυρίσουν ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ, νὰ ξανακοιμηθοῦν. Ἐ, ὅταν εἶνε συνειδησμένοι κανεὶς νὰ ξυπνᾷ εἰς τὰς ἐπτὰ... Ὁ παππούς ὅμως προεῖδε τὸν κίνδυνον...

— Ἐ, παιδιά! σηκωθῆτε!... Δὲν ντρέπεσθε λιγάκι; κορίτσια εἰσθε;

Τί κρῖν ποῦ εἶνε τὸ νερό. Μποροῦν!

— Καλλίτερα. Θὰ σὰς ξυπνήσῃ.

Λίγο ψωμί, λίγο τυρί, μισὸ ποτηράκι κρασί.

— Δρόμο τώρα! Ὁ Γιαννάκης θὰ κρατῇ τὸ τουφέκι, ὁ Παυλῆς τὸ δίκτυ. Ἐλα, Μπλάν! Ἀζώρ, ἐδῶ!

Ἐκινοῦν καὶ οἱ ἔξη: ὁ παππούς, ὁ μπαμπᾶς, ὁ Γιαννάκης, ὁ Παυλῆς, ὁ Μπλάν καὶ

ὁ Ἀζώρ. Τρέμετε, λαγοὶ καὶ πέρδικες!...

Περνοῦν ἀπὸ τὸ κτήμα. Ἡ κυρὰ-Γιώργαινα, ποῦ ἔσερνε τὰ τσάκαρα τῆς εἰς τὴν αὐλή, βγαίνει εἰς τὸ δρόμον νὰ τοὺς θαυμάσῃ καλλιτέρα. Τὰ δυὸ ἀγοράκια τῆς — δίδυμα ἔξη χρονῶν, — γουρλό-νουν τὰ μάτια των. Τὸ μικρότερον, ποῦ εἶνε ἔξη μηνῶν, φοβάται τὰ σκυλιὰ καὶ τσιρίζει.

Διότι ὑπάρχουν κόττες στὸ κτήμα καὶ ὁ Μπλάν μὲ τὸν Ἀζώρ γαυγίζουν ἀγρία καὶ φοβερίζουν... Διὰ νὰ μὴ τὲς βά-λουν στὸ κυνήγι, ὁ παππούς μεταχειρίζεται ὀλῃν τοῦ τὴν αὐστηρότητα. Ὁ Γιαννάκης ἀρπάζει τὸν Μπλάν καὶ μὲ τὸ χέρι τοῦ κλείνει τὸ στόμα.

— Μά! ὅχι!... Εἰδάτε ποτέ σας κυνήγους νὰ γυρίζουν μὲ ὀρνίθους στὸ δίκτυ; θὰ τοὺς κοροϊδεύει ὅλο τὸ χωριό.

Λίγο μακρότερα ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς κυρὰ Γιώργαινας, ὁ μπαμπᾶς χωρίζεται ἀπὸ τὴν συντροφίαν καὶ προχωρεῖ μονάχος στὸ δάσος.

Περπατοῦν εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ τίποτε ἀκόμη. Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Παυλῆς ἀνησυχοῦν.

— Ἰπομονή!...

Ὁ Μπλάν, ἄξαφνα, κουνεῖ τὴν οὐρά του. Προσοχή! Κατὰ μυρίστηκε.

«Ἐμπρός τώρα! αἰεὶ!» (Σελ. 358, στ. 6')

— Αυτό το χωράφι είναι όλο τριφύλλι, εξηγεί ο παππούς. Πρέπει νά'χει πέριξ...

Φορρρρ! Μόλις το είπε ο παππούς, και νά, ένα κοπάδι σηκώθηκε, πέταξαν εμπρός τους.

Ο Γιαννάκης και ο Παυλῆς όπισθοχωρούν ένα βήμα. Η καρδιά τους κυτπά δυνατά. Για τον πρωτόγαλτο κυνηγό, το πρώτο πέταγμα της πέριξ είναι όπως η πρώτη κανονία για τον πρωτόγαλτο στρατιώτη.

Ο παππούς όμως άτάραχος, σηκώνει το τουφέκι, σημαδεύει, ρίχνει: Μπάμ! Μπούμ!

Ο Μπλάν, με χαρά, τρέχει να πιάνει τις πέριξες, που πέφτουν κάτω βαρειά πληγωμένες. Ο Γιαννάκης και ο Παυλῆς τον ακολουθούν μ' όλη τους τη γρηγοράδα.

Μπράμ! ο Παυλῆς πεδιλώνεται με το δίκτυ και ξαπλώνεται φαρδύς-πλατύς. Εύτυχως το τριφύλλι είναι μαλακό... Και κόκκινος από την έντροπή του, σηκώνεται άδολαφής.

— Τέσσερες, παππού! φωνάζει ο Γιαννάκης θριαμβευτικά. Τέσσερες έπescαν!..

Ξεκινούν, προχωρούν.

Ο Παυλῆς, που κρατεί τις πέριξες στο δίκτυ, στέκεται κάθε τόσο και τις κυττάζει. Τι ώραία πουλιά!... Το αίμα όμως έχει λεκιάσει τα στακτερά πετεράτων. Πώς θα ήθελε ο Παυλῆς να είχε μια πέριξια ζωντανή, δική του, μέσα σ' ένα κλουβί!..

Άλλοίμονο! εκείνη θα ήταν έτσι ακόμη που δύστυχισμένη απ' αυτές που είναι νεκρές!

Ο Γιαννάκης είναι πονηρός. Από τη στιγμή που ξεκίνησαν, συλλογίζεται πως να «γελάσει» τον παππού. Ναι, μ' αυτός δεν γελιέται εύκολα.

— Παππού! Θα είναι πολύ δύσκολο να ρίξει κανείς μια τουφεκιά... έ; Πρέπει να είναι πολύ επιτήδειος για να ρίχνει τουφέκι... έ;

— Τι έννοεις; Μια τουφεκιά στον άέρα, δεν είναι, παιδί μου, και τόσο δύσκολο. Φθάνει να πιέσεις τη σκανδάλη. Άλλα μια τουφεκιά που να σκοτώνη το πουλί, α, αυτή είναι άλλο πράγμα!..

— Μ' αυτό έννοούσα, παππού. Να ρίχνει κανείς σαν και σές.

Τον πονηρό!..

Ο παππούς όμως τον αφήνει να λέη...

— Μα πώς μαθαίνει κανείς;

— Ρίχνοντας όλοένα.

— Όστε σές, παππού, θάρχισατε να ρίχνετε από πολύ μικρός.

Έδω είμαστε! Ο παππούς στέκεται και κυττάζει τον Γιαννάκη.

— Μάλιστα, από μικρός. Μα τί, θέλεις τώρα να ρίξης και σύ; Έλα πές το! Τόσην ώρα εκεί τριγυρίζεις...

Ο Γιαννάκης ψιθυρίζει, διαμαρτύρεται: "Α, μπά! έχω... Τα μάτια του όμως τον διαψεύδουν.

— Πολύ καλά λοιπόν! Θα ρίξης τώρ' άμέσως.

— Ω, ευχαριστώ, παππού!

Άλλα πλησιάζει τώρα κι' ο Παυλῆς.

— Κ' έχω.

— Και σύ!

Ο Γιαννάκης και ο Παυλῆς, με πεντωμένο λαϊμό, με άχρόταγα μάτια, ψάχνουν δόγυρα τους θάμνους. Ένας πρωτόγαλτος κυνηγός δεν μπορεί βέβαια να τουφεκίση παρά πουλί που κάθεται ακίνητο.

— Νά, νά, παππού, εκεί!

Το πουλί — ένας συκοφάγος, — είναι κοντά και διακρίνεται καθαρά επάνω στο κλαδί του. Η ευκαιρία είναι λαμπρά. Ο Γιαννάκης σημαδεύει.

— Το δεξί σου πόδι πίσω. Όχι τόσο πολύ. Πιό κοντά. Ακόμη! Ακόμη! Έτσι, γι' αυτό! Με το άριστερό σου χέρι κράτα καλά το τουφέκι. Στήριξέ το στον ώμό σου. Σημάδεψε τώρα καλά. Τα πόδια του πουλιού πρέπει να βρίσκονται ίσα-ίσα στη μπουκα του τουφεκιού. Μη βιάζεσαι... Καλέ, τρέμεις;

Πράγματι, ο Γιαννάκης είναι συγκεκνημένος. Κεθαυτό δεν φοβάται. Άλλα τί βαρύ που είναι το διαβολοτούφεκο!..

Ο παππούς, κοντά του, υποστηρίζει λιγάκι το όπλον. Ο Παυλῆς από πίσω. Ο Γιαννάκης φερμάρει το πουλί, λες και θέλει να το φάγη με τα μάτια.

Ο παππούς σκύβει να ιδη αν έσημάδεψε καλά.

— Έμπρός τώρα! Ρίξε!

Μπάμ!... Μια φωνούλα... Ένα πετρώγισμα άτακτο... Και το πουλί πέφτει επάνω στο φράκτη. Είναι πληγωμένο, πεθαίνει...

Ο Γιαννάκης όρμα.

— Α, τί ώραίο που είναι!

Ο συκοφάγος δεν ήταν μεγαλήτερος από ένα καναρίνι. Η αξία του Γιαννάκη είναι γι' αυτό ακόμη μεγαλύτερα.

— Έλα, βάλ' το στο δίκτυ κ' εμπρός. Άλλ' ο Γιαννάκης δεν έννοει ναρίση το πουλί του. Θυμάται έξαφνα ότι από την άρχη ο Παυλῆς κρατεί το δίκτυ.

— Θα έκουράστηκες... Δός μου το!

Ο Παυλῆς διαμαρτύρεται. Δεν κουράσθηκε καθόλου. Άλλα ο Γιαννάκης είναι ο μεγαλύτερος. Επιμένει. Και ο Παυλῆς υποχωρεί.

Δεν έχει τύχη σήμερα αυτός ο Παυλῆς! Όταν ήλθε η σειρά του να ρίξη, λίγς έλειψε να σκοτώσει, όχι το πουλί που σημάδεψε, άλλα τον Μπλάν! Είναι άπαρηγόρητος για την άποτυχία του.

— Μην κλαίς, του λέγει ο παππούς' κ' έχω ετήν ήλικία σου έσκότωσα δύο σκυλιά.

Το ψευμα αυτό κάπως τον παρηγορεί. Είναι άρα. Πρέπει να γυρίσουν στο σπίτι. Ο Γιαννάκης προηγείται, με το καπέλλο γυμμένο όπίσω, πίο υπερήφανος παρ' αν είχε σκοτώσει έλέφαντα.

— Μαμμά! Μαμμά! το κυνήγι μου!

Ο Παυλῆς ζηλεύει και προσπαθεί να δικαιολογηθή: Το πουλί που σημάδεψε αυτός, μόλις διεκρίνεται ένω του Γιαννάκη...

Ο Γιαννάκης εδήλωσεν, ότι θα φάγη τον συκοφάγο μόν' ά'ος του. Η αλήθεια είναι ότι δεν θα στομαχιάσει καθόλου...

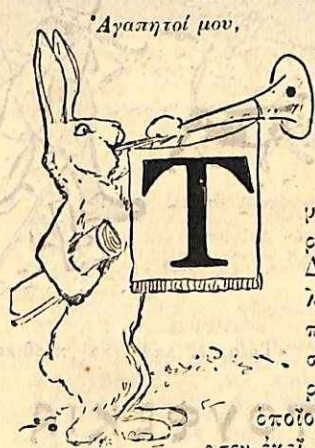
Τώρα βρίσκεται ετήν κουζίνα. Περιμένει ανήσυχος και άνυπόμονος να του ψήσουν το «πουλί του».

(Μίμησης)

KIMΩN AΛKIDHΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

ΗΝ περ' ασμένην Κυριακήν, εις το Τατόι, είχα μιν μίαν άπόπειραν πτήσεως. Δύο-τρεις χιλιάδες άνθρωποι συν ρρευσαν εις το «αεροδρόμιον» το όποιον κατεσκευάσεν εκεί ο κ. Αρνιώτης, ο πολυμήχανος και πολυτεχνίτης, διά να τον ιδούν να πετάξη με το αεροπλάνον του «συστήματος Μπλεριώ». Μεταξύ αυτών και ο Βασιλεύς, και οι Πρίγκιπες. Επίσημα, βλέπετε, τα πράγματα και... ακριβά, διότι κ' έχω δεν είξεύρω τί έσοτιγίξεν έν είσιτήριον. Με όλα αυτά, ο κ. Αρνιώτης δεν κατώρθωσε να ύψωθή από το έδαφος ούτε σπιθαμήν. Επαϊδεύθη πολύ, άλλα μόνον διά να συντρίψη την μηχανήν του, την όποιαν εγκατέλειψεν άπηλπισμένος. Και ο κόσμος άπ' ήλθε γελών, άποδοκιμάζων και σφυρίζων.

Έν τούτοις ο κ. Αρνιώτης είχε κάμη, πολλάς δοκιμάς, από τας όποιάς έμεινεν ευχαρισστημένος. Τ'όν είδαν, λέγει, να ύψονεται με το αεροπλάνον του είκοσιν ως τριάντα μέτρα από την επιφάνειαν του αεροδρομίου του. Έκ τούτου και το θάρρος του να ξεσηκώσει τον κόσμον με τόσην ρεκλάμαν και να προσκαλέσει και τον Βασιλέα. Άλλ' εις τα περάματα της Κυριακής ύπήρξεν άτυχής έξαιρετικώς. Το αεροπλάνον του, άπειθές και δυσήνιον, έπροτίμησε να σπά-

ση, παρά να ύψωθή. Αί βλάβαι τας όποιάς ύφίστατο εις κάθε άπόπειραν, δεν ήτο δυνατόν να έπανορθώνωνται τελείως εκ του προχείρου. Και το θάρρος του αεροπόρου βαρυνθόν έξέλειπε...

Το γεγονός είναι, ότι εις τας Αθήνας, ως τώρα τουλάχιστον, τα αεροπλάνα δεν πετούν. Ο αεροπόρος βαρύνος Δε-Καρτερές — έτσι νομίζω τον έλεγαν, — τον όποιον είχε προσκαλέσει, άλλοτε ο Σύνδεσμος των Συντακτών, ήλθε και έφυγε χωρίς να μάς δείξη την ικανότητά του. Οι άγωνες πάλιν του κ. Αρνιώτη κατέληξαν εις μίαν μεγαλοπρεπή άποτυχίαν. Και αυτό ακόμη το αεροπλάνον, το όποιον έστειλεν εις την κόρην μου από την Γερμανίαν ή άγαπητή μας Μελίλουσα Καλλιτέχνις, δεν μάς έκαμιν ως τώρα την χάριν να πετάξη.

Το έλαβamen, ξεύρετε, χαλασμένον. Φαίνεται ότι εις το τελωνείον έπαιξαν με αυτό και το έγέλασαν... Αντικειστήσαμεν όπως-όπως τα πτεράγια, τα όποια ήσαν ξεσχισμένα, και έστερεώσαμεν το τιμόνι, το όποιον ήτο ξεχαρβαλωμένον. Άλλα το αεροπλάνον έπιμένει να είναι «βαρύτερον του άέρος». Όταν το κουρδίζωμεν και το άφίνωμεν, όμολογουμένως πίπτει με πολλήν χάριν' άλλα να πετάξη, όχι, ούτε ιδέα.

Ο λόγος είναι βέβαια, ότι κανείς μάς δεν είξεύρει καλά ούτε να το άρρίσει, ούτε να το έπισκευάσει. Μικρά ή μεγάλα, αληθινά ή ψεύτικα, τα αεροπλάνα απαιτούν επιτηδειότητα, τέχνην και είδικούς τεχνίτας. Προπάντων δε θάρρος. Δι' τούτο δεν πετ' όσον εύκολα και το αεροπλάνον του κ. Αρνιώτη. Του γαλά κάθε τόσο, ο δε άθηναίος φαναρίζη και ο σιδηρουργός, των όποιών έπικαλείται την βοήθειαν, δεν είναι βέβαια οι καταλληλότεροι. Έπειτα, φαίνεται, και ο κ. Αρνιώτης δεν έχει ακόμη όλον το θάρρος που απαιτείται. Και καθώς λέγουν οι διάσημοι αεροπόροι, αυτό το θάρρος άποτελεί «τα τρία τέταρτα της άνυψωτικής δυνάμεως του αεροπλάνου».

Δεν πρέπει να σ' εφαινετα παράδοξον. Και ο πόδηλάτης ακόμη, διά να τρέξη, πρέπει να έχη αυτοπεποίθιν, θάρρος. Χωρίς αυτό, και ή τελειότερα μηχανή υπό τα σκέλη του είναι διεκίνητος, άδρανής. Ο μηχανικός κάμνει όλους τούς ύπολογισμούς που χρειάζονται διά να πετ' το αεροπλάνον και ο τεχνίτης το κατασκευάζει συμφώνως προς αυτούς. Άλλ' ή ψυχή της μηχανής είναι αυτός ο αεροπόρος. Και ιδίκα του πετερά αν είχε, πάλιν δεν θα ήμπορούσε να τ' ακήσση, χωρίς άφοβίαν και πεποίθιν, προς πτήσιν ύψηλόν. Πόσω μάλλον τώρα που φορεί ψεύτικα πτερά και άψυχα! Αυτός θα τ' έμψυχώσει, θα γίνη ένα με το μηχανήμα του και θα συμπληρώσει

την δύναμιν του κινητήρος του με την δύναμιν της ιδίας του ψυχής.

Ο κ. Αρνιώτης θα γυμνασθή ακόμη και ίσως άποκτήση αυτήν την αυτοπεποίθιν του αεροπόρου. Τότε άσφαλώς θα πετάξη. Διότι ή τελειότης και ή έπισκευή της μηχανής του είναι ζήτημα δευτερεύον. Όταν βλέπωμεν — προς το παρόν εις τας εικόνες, — έν αεροπλάνον να σγίξη υπερήφανον τον άέρα, πρέπει να φανταζώμεθα εις αυτό όχι άπλουν μηχανήμα ήπτάμενον μηχανικώς, άλλα μίαν ψυχήν τεληρού ανθρώπου, ή όποια με δύναμιν, με θέλησιν, με θάρρος, κατώρθωσι να δώσι, εις το σώμα της πετερά! Σας άσάξωμαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Εις το πάκον των άνακτόρων του Σαμπού, ο Λουδοβίκος Κομῆς, μετεμφιεμένος εις κηπουρόν, αναντάται με τον Τιαρκόν και τ' άποκαλύπτει το σχέδιόν του περί άρπαγής του μικρού βασιλέως της Ρώμης από τας χείρας των Αυστριακών. Ο Τιαρκός πρόκειται να τον βοηθήσση και μάλιστα να εύρη μόνος τον τρόπον να γελήσει τούς φύλακας του αϊχμαλώτου Βασιλέως. Την ήμέραν εκείνην, ο Κομῆς τον περιμένει επάνω εις ένα δένδρον, όχι μακράν της οικίας του Ροβινσώνας, δοχται δε με' όλίγον και ο Τιαρκός, να τ' άναγείλῃ τα νέα.

— Όλα πηγαινουν καλά, τ'ώ ειπεν ο νεανίας, μόλις ανέδη εις το δένδρον κ' έκάθησε πλησίον του. Η δουλεία πρέπει να γίνη σήμερα κήλη.

— Από τώρα; άνέκραξεν έκπληκτος ο συνταγματάρχης. Μπράβο! έσύ, βλέπω, δεν γάνεις καιρό.

— Μα δύσκολα θα ξαναβρούμε τέτοια ευκαιρία, άπεκρίθη ο Τιαρκός. Η Αυτοκρατορία έφυγε σήμερα διά τ' άλουτρα της Βάδης, και ο βασιλεύς της Ρώμης θα την ακολουθήσση σε λίγες ήμέρες. Δεν πρέπει λοιπόν να χάσωμε ούτε ώρα. Έπειτα, ή κυρία Μοντεσκίου έχει από χθες φοβερό πονοκέφαλο. Δεν θα επιδέχη ίσως σήμερα τόσο άυστηρά. Το άπόγευμα θα παίξωμε πάλι εις το καλούδι του Ροβινσώνας. Αν κατορθώσω να κρατήσση αυτό το παιγνίδι ως το βράδυ, σίγουρα σ' εφαι-

ραδίδω άπόψε τον Βασιλέα της Ρώμης. Όλ' αυτά εφαινοντο εις τον Κορμῆς τόσο ευχάριστα άλλα και τόσο φανταστικά, ώστε δεν έτολμούσε να τ' άπιστεύσση. Είχεν όμως πεποίθιν εις τον νεαρόν βοηθόν, τον όποιον είδεν ως τώρα να υπερνικῇ μεγαλητέρας δυσκολίας. Δι' τούτο άπήντησεν άπλώς:

— Καλά, σύντροφε! είμεθα πάντοτε έτοιμοι να δώσωμεν την έλευθερίαν μας και την ζωήν μας υπέρ του Αυτοκράτορος. Πέ μου μόνον τί πρέπει να κάμω.

— Ίδου, υπέλαβεν ο Τιαρκός' είδοποίησα άμέσως τούς δικούς σας να έτοιμάσουν τούς σταθμούς και τα άλογα γι' αυτή τη νύκτα.

— Αυτό θα γίνη, ειπεν ο Κορμῆς' άλλα πώς θα κάμης έσύ την άντικατάστασιν των δύο παιδιών; Η Λευκοθέα, ξέρεις, εδέχθη να δώσση τον υιόν της, μόνον υπό τον όρον να μη τον άρίσση, άλλα να μείνη μαζί του και να ύποστῃ αυτή την όργην των Αυστριακών, ένθ' έχω θάπαγω εις Ραλλίαν τον Βασιλέα της Ρώμης. Με τί τρόπον νομίζεις, ότι είμπορεί να είσχυθῇ γρήγορα ή Λευκοθέα εις το παλάτι ως υπηρέτρια;

Ο Τιαρκός έλαβεν ύφος σοβαρόν.

— Συνταγματάρχα μου, τ'ώ ειπεν' έχετε έμπιστοσύνην σε μένα;

— Ναι.

— Τότε άφίστε με να κάμω ό,τι θέλω... Δεν μπορώ να σ' έπω ακόμη ποίον ακριβώς τρόπον θα μεταχειρισθώ διά να κατορθώσω τον σκοπόν μάς. Αυτό εξαρτάται από την τροπήν που θα λάβουν τα πράγματα σήμερα το άπόγευμα, από την διάθεσιν του βασιλέως, από τον πονοκέφαλον της κυρίας Μοντεσκίου, από τον καιρόν, από χίλια μικρά περιστατικά, που είμπορεί να έλθουν την τε-

«Κυττάξετε 'κει, συνταγματάρχα μου...» (Σελ. 360, στ. α'.)

λευταίαν στιγμήν. Ἀλλὰ ἐλπίζω. Κάτι μοῦ λέγει μέσα μου, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ἡ τύχη θὰ εἶνε μαζί μας. Καὶ ξεύρετε γιατί;

— Γιατί; ἤρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, μειδιῶν χωρὶς νὰ θέλῃ, μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως.

— Γιατί ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνον μου τὸν βασιλέα Βοδόγ. Μὲ τὴν ἄσπρη του γενειάδα, μὲ τὰ διαπεραστικά γαλανά μάτια του, μὲ τὸ ἀγαθὸ του χαμόγελο... Μ' ἐσυμβούλευσε, ὅπως ἄλλοτε, καὶ μ' ἐνεθάρρυνε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπόψε θὰ εἶνε μαζί μου καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃ. Γι' αὐτὸ ἐλπίζω τόσο ὅτι θὰ ἐπιτύχω.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἐγέλασεν ἀκούων τὴν διήγησιν αὐτὴν τοῦ νεαροῦ βοήμου. Δὲν ἠθέλησε νὰ κλονίσῃ τὴν πίστιν του εἰς τὸ ὑπερφυσικόν, γνωρίζων καλῶς ὅτι ἀπατέλει σπουδαῖον παράγοντα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Καὶ ἠρέσθη νὰ ἐρωτήσῃ:

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ σὲ βροῦμε ἀπόψε, ἡ Λευκοθέα, τὸ παιδί καὶ ἐγώ, καὶ πῶς θὰ πλησιάσωμε τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης; Πρέπει νὰ μοῦ πῆς...

— Φυσικά, θὰ σὲ πῶ! ἀπεκρίθη ὁ Τάρκος.

Καὶ ἐξαπλωθεὶς μὲ τὸ στῆθος ἐπὶ τοῦ κλάδου ὅπου ἐκάθητο, ἐσκυψε, παρεμέρισε τὸ φύλλωμα καὶ εἰδείξε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τὸ κομψὸν περιστύλιον τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δενδροφύτου κίχου λόφου.

— Κυττάξτε 'κεῖ, συνταγματάρχα μου, ἐξηκολούθησε' βλέπετε καλὰ ἐκεῖνο τὸ καλυδάκι, τὸ κτισμένον μὲ λάσπη καὶ μὲ σανίδια;

— Τὸ βλέπω.

— Ἐκεῖ θὰ γείνη ἡ ἀντικατάστασις τῶν παιδιῶν' ἐκεῖ πρέπει νὰ ἔλθετε ἀμέσως, χωρὶς νὰ σὲ καταλάβουν, μὲ τὴν κυρία Λευκοθέα καὶ μὲ τὸ μικρό.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς σκοπιᾶς του, ὁ ἀξιωματικὸς ἐσπούδασε τὴν τοπογραφίαν τοῦ ἐδάφους, ὅπως τὸ ἔκαμνε καὶ εἰς τὸν πόλεμον, ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ. Παρατήρησεν, ὅτι ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κολλουθήσουν, διὰ νὰ φθάσουν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κηπουροῦ μέχρι τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου, ἦτο ὅλος σχεδὸν σκεπασμένος ἀπὸ ὑψηλοὺς θάμνους καὶ δένδρα. Θὰ ἤμπορούσαν λοιπὸν νὰ περιπατήσουν κρυμμένοι ὑπὸ τὰ φυλλώματα, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἀνακτόρου καὶ χωρὶς νὰ διέλθουν πλησίον κανενὸς φρουροῦ ἐκ τῶν τοποθετημένων παρὰ τὰς διαφόρους θύρας.

— Πολὺ καλὰ, τῷ εἶπεν ὁ Λουδοβί-

κος Κορμαῆς, τὸ ἔδαφος εἶνε εὐνοϊκόν' θὰ εἰμεθα ἐκεῖ—πάνω καὶ οἱ τρεῖς σὲ μιὰ ὥρα.

— Λοιπὸν, σὲ περιμένω, ἀπήντησεν ὁ Τάρκος περιχαρὴς' τὰλλα εἶνε δική μου δουλειά.

Δὲν εἶχαν νὰ χάσουν οὔτε στιγμήν. Ὁ συνταγματάρχης ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τοὺς φίλους του, τοὺς κρυμμένους εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου Μάιθλιγγ παρὰ τὸ Σαμπρύν, διὰ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ τὸ ἴδιον βράδυ καὶ νὰ περιμένῃ ὀπίσω ἀπὸ τὴν μάνδραν τοῦ πάρκου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ἡ ἀμαξία ἡ πρω-

«Ἐφοροῦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐνδυμασίας κηπουρικές...»
(Σελ. 361, στ. α'.)

ρισμένη διὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Μετὰ μιάν ὥραν, ὁ ἴδιος, ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ υἱὸς του θὰ ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ροβινσῶνος.

Οἱ δύο συνωμῶται, ἄφου ἐκἀνόμισαν οὕτω τὰ πράγματα, ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἀντήλλαξαν φίλημα, ὡς ἄνθρωποι μέλ-βοντες νὰ ἐκτεθοῦν εἰς μέγιστον κίνδυνον. Ἐπειτα, ὡρὸν ὀλίγον, ἀλλὰ μὲ ὕψος ἀδιάφορον, ἀπεχωρίσθησαν. Καὶ ὁ μὲν Τάρκος διηυθύνθη πρὸς τὸν τυρολικὸν οἰκίσκον, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ κηπουροῦ διὰ τῆς δεινδροστοιχίας τῶν πασχαλῶν. Ἐκεῖ τὸν ἐπερίμεναν ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ υἱὸς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΑΡΧΗ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Ὁ Τάρκος, ἅμα ἔφθασεν εἰς τὴν καλύβην, ὅπου ἔπαυε κάθε ἀπόγευμα μὲ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, δὲν ἐχρόνησε μὲ σκέψεις. Τὸ σχέδιόν του ἦτο ἐτοιμὸν πλέον καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ τὸ ταχύτερον.

Ἐπαγγέλην εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ διάφορα ἐργαλεῖα τοῦ Ροβινσῶνος. Ἐκεῖ ἐδιάλεξε μιάν μεγάλην σανίδα, ἀρκετὰ παχέαν, καὶ ἤρρισε νὰ τὴν πριονίξῃ κατὰ πλάτος μ' ἓνα λεπτὸτατον πριόνι.

Ἀφού ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν, ἐφορτώθη τὴν σανίδα εἰς τὴν ράχιν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ περιήμου σπηλαιοῦ, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶπαμεν, προσεπάθουν τώρα νὰ ἐνώσουν δι' ὑπογείου διαδρόμου μὲ τὴν καλύβην τοῦ Ροβινσῶνος.

Εἰς φρουρὸς στρατιώτης ἐδημάτιζεν εἰς ὀλίγων μέτρων ἀποστασὶν πρὸ τοῦ περιστυλίου τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου. Συνειθισμένος ὅμως νὰ βλέπῃ τὸν Τάρκον προετοιμαζόμενον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος παγνίδια διὰ τὸν μικρὸν βασιλέα, δὲν ἔδωκε τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς ἐπὶ ἔκαμνε τώρα.

Μεταξὺ τῆς οἰκίας τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου καὶ τοῦ ὑπογείου, εὐρίσκειτο ἡ μεγάλην τρύπα, τὴν ὁποίαν ἔσκαπταν ὅλοεν τὰ παιδιά. Ἡ τρύπα αὕτῃ εἶχεν ἤδη φθάσῃ εἰς βάθος τὸ ἀνάστημα ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ ἀπὸ τὸν πυθμένα τῆς ἤρχιζεν ἡ σήραγγα, ἡ ὁποία συνεκoinώνει μὲ τὸ ὑπόγειον. Ἦτο ἀκόμη στενὴ, ἐν τούτοις ἄνθρωπος μετρητὸν ἀνάστηματος ἤμπορούσε νὰ περάσῃ σκύπτων.

— Ἀρα τελειώσῃ ἡ τρύπα μας, ἔλεγε συχνὰ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, δὲν θὰ φοβούμεστε πιά ἀνθρωποφάγους.

Καὶ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ φίλου του Τάρκου προσέθετε:

— Οὔτε τὴ μαμμά—Κιού. Ὁ νεαρὸς Βοημὸς εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πολύπλοκον αὐτὸ μέρος διὰ τὴν μελετωμένην ἀντικατάστασιν. Ἀπέθεσε τὴν πριονισμένην σανίδα του ἄνωθεν τῆς ὁπῆς, ἐπροχώρησε πατῶν ἐπ' αὐτῆς μὲ προσοχὴν, ἤκουσεν ἓνα χαρὰ κτηριστικὸν τρίξιμον καὶ ἔσπευσε νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τοῦ στερεοῦ ἐδάφους ψιθυρίζων:

— Πάει καλὰ.

Ἐπειτα ἐκάθησε, περιμένων τὸν Λουδοβίκον Κορμαῆν, τὴν Λευκοθέαν καὶ τὸν υἱὸν των. Ἐν μόνον πρᾶγμα τὸν ἀνησυχούσεν: ἡ παρουσία τοῦ φρουροῦ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ βηματίζῃ πρὸ τοῦ

περιστυλίου. — Περίεργο πρᾶγμα, ἐσυλλογίζετο' συνήθως αὐτὸς ὁ στρατιώτης δὲν πλησιάζει τόσο πολὺ' γιατί σήμερα ἔτσι;...θὰ τοὺς ἴδῃ!

Μετ' ὀλίγον, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ λόφου ὅπου εὐρίσκειτο, ὁ Τάρκος, μὲ χαρὰν μαζί καὶ μὲ ἀνησυχίαν, εἶδε διευθυνομένους πρὸς τὸ μέρος τοῦ τὸν Κορμαῆν καὶ τὴν Λευκοθέαν, ἡ ὁποία ἐκράτει ἀπὸ τὸ χεράκι τὸν μικρὸν Ναπολέοντα.

Ἐφοροῦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐνδυμασίας κηπουρικές. Ὁ συνταγματάρχης ἐσπρωγνεν ἓνα ἀμαξάκι φορτωμένον χόρτον, ἡ δὲ Λευκοθέα εἶχεν εἰς τὸν ὦμον ἓνα μεγάλο λισγάρι.

Ἐπροχώρουν μὲ προσοχὴν καὶ ἔκαμναν διαφόρους ἐλιγμούς, διὰ νὰ κρύπτονται ὡς τὸ δυνατόν περισσότερον

ἀπὸ τοὺς θάμνους. Οἱ ὑπηρέται τοῦ ἀνακτοῦ βεβαίως δὲν τοὺς ἐδλεπαν. Μόνον ὁ φρουρὸς τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τοὺς ἴδῃ, πρὶν προφθάσῃ ὁ Τάρκος νὰ τοὺς κρύψῃ εἰς τὸ ὑπόγειον...

Εὐρίσκοντο τώρα κρυμμένοι εἰς ἓνα πυκνότερον θάμνον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς οἰκίας τοῦ Ροβινσῶνος' ἀλλ' εἶχον ἀκόμη νὰ περάσουν ἐν διάστημα κενὸν καὶ ἀμυῶδες, ὅπου θὰ ἦσαν τελείως ἀσχεπεῖς.

Ὁ Τάρκος, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ κατηραμένου φρουροῦ, ἐνεύσεν εἰς τὸν συνταγματάρχην νὰ σταθῇ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐμελετοῦσε προσεκτικῶς τὰς κινήσεις τοῦ στρατιώτου, ὁ ὁποῖος, διὰ κανονικοῦ καὶ μηχανικοῦ βή-

ματος, ὡς αὐτόματον, διέσχίζεν ὅλην τὴν πρόσφιν τοῦ οἰκίσκου. Ὅταν ἐφθάνεν εἰς τὸ ἄκρον, ἔκαμνε ἡμίσειαν στρόφην, καὶ τότε ἐπομένως ἐστρεφε τὰ νῦτα πρὸς τὸν θάμνον, ὁ ὁποῖος ἀπέκρυπτε τὴν οἰκογένειαν Κορμαῆ.

Ἐπὶ τῆς κανονικότητος αὐτῆς τοῦ στρατιώτου ὁ Τάρκος ἐστήριξε τὸ σχέδιόν του. Διηυθύνθη ἡσυχῶς, ἀφελῶς, πρὸς τὸν θάμνον, καὶ προσποιούμενος ὅτι κἀκεῖ γυρεύει εἰς τὸ ἔδαφος, ἐσκυψε καὶ εἶπε γρήγορα-γρήγορα πρὸς τὸν ἀξιωματικόν:

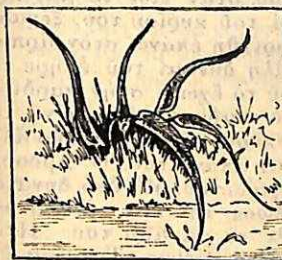
— Περᾶστε μὲ τρεχάλα τὴ στιγμήν ποῦ ὁ φρουρὸς πεισοπλατίζει.

— Καλὰ, ἐνόησα, ἀπεκρίθη ὁ Κορμαῆς. (Ἐπειτα συνέχισεν)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

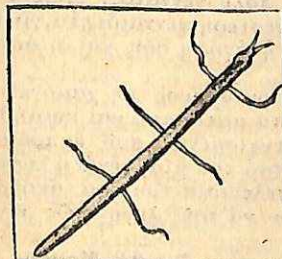
Φυτόν ποῦ περιπατεῖ

Τὸ περίεργον αὐτὸ φυτόν ὀνομάζεται Ἀδιάντων (adiantum) καὶ εὐρίσκειται εἰς τὰ βόρεια τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν. Οἱ κλάδοι του εἶνε μακροί, εὐκαμπτοὶ καὶ φθάνουν μέχρι δύο καὶ τριῶν μέτρων. Ἡ ἄκρη καθε κλάδου, ἅμα ἐγγίσῃ τὸ ἔδαφος, κάμνει ρίζας. Γίνεται λοιπὸν ἐκεῖ νέον φυτόν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ ἴδια, δηλαδὴ ἐκπέμπει νέους κλάδους, οἱ ὁποῖοι ριζοβολοῦν μακρύτερα.

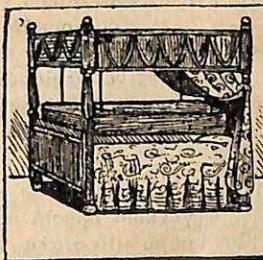
Οὕτω τὸ ἀδιάντων προχωρεῖ κατ' ἔτος περὶ τὰ δέκα μέτρα καὶ ὅλον ἐν κατακτᾷ ἔδαφος... ὅπως ἡ Ἀγγλία.

Τὸ ἄλογον τοῦ διαδόλου

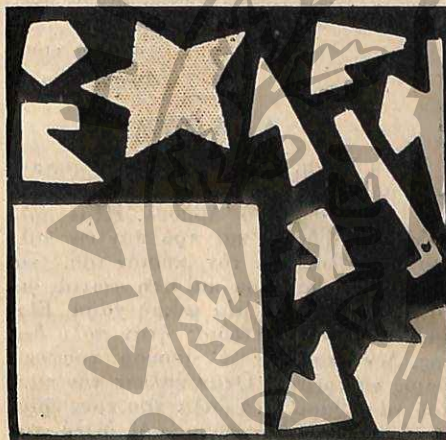
περιέργου τοῦ σχήματος. Οἱ Ἀγγλοὶ πάλιν τὸ ὀνομάζουσιν «walking stick», δηλαδὴ «κινούμενον μπαστούνι». Εἶνε βαθυπράσινον καὶ ομοιάζει μὲ φύλλον ἢ κλάδον δένδρου. Οὕτω, χάρις εἰς τὸ χρώμα του καὶ εἰς τὸ ἰδιαίτερον σχῆμα του, τὰ πτηνὰ διέρχονται πολὺ πλησίον του χωρὶς νὰ τὸ παρατηροῦν. Καὶ τὸ «Ἀλογον τοῦ Διαδόλου» γλυτόναι!...

Κλίνη πολὺ... ἀναπαυτική

Ἡ κλίνη αὕτῃ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐπιδεικνύεται σήμερον εἰς κάποιον Μουσεῖον τῆς Ἰταλίας. Ἐν εἶδος καλύμματος, κρυμμένον εἰς τὴν οὐρανίαν τῆς κλίνης, πίπτει δι' ἐλατηρίου καὶ καλύπτει ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐπ' αὐτῆς ἀνυπόπτως κοιμώμενον. Οὕτω τὸ θῦμα ἀπέθνησκαι εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ἐξ ἀσφυξίας' λέγεται δὲ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθανατώθησαν δι' αὐτῆς τῆς κλίνης.

Παίγνιον

Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τετραγώνου, νὰ τοποθετηθῶν οὕτω πῶς τὰ ἐννέα λευκά τεμάχια, ὥστε νὰ μείνῃ μεταξὺ αὐτῶν καὶ εἰς τὸ μέσον τόπος, διὰ νὰ χωρῇ ἀκριβῶς ὁ ἀσπῆρ.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-

θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Παίγνιου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ **μιάν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λύσεων θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν **διὰ κλήρον** μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως **δωρεάν**, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον δι' ἑν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐάν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 42ου φυλλαδίου

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθῶν τὰ τεμάχια διὰ νὰ ποτελεσθῇ ὁ ἀριθμὸς 5.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν ἐπετύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ἐν ἀπὸ τὰ Π. Πνεύματα πολὺ ὥρατον· διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, τί εἰμπορὶ νὰ κάμω;) **Μαῦρα Μάτια** (χάρτην Λύσεων ἔστειλα.) **Κυρίαν Δέν-μὲ-Μέλει** (ἔχει καλῶς· πιστεύεις ὅτι σ' ἐπανεῖδα εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὴν μεγαλύτεραν χαράν;) **Δόκτορα Κουκ** (ἀν μὲ τὴν ἀποστολὴν τῶν συνδρομῶν των δηλώσουν, ὅτι ἐγγράφονται τῇ συστάσει σου, τότε βεβαίως θὰ λογαριασθῶν εἰς τὸ ξεσπάθωμά σου· προηγουμένα φυλλάδια 20 λεπτά ἕκαστον.) **Ροδόδακτυλον 'Ηώ** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ· στείλε τετράδιον ἐξόν **Φρ. Τζ.** διότι μοῦ ἐγράψε τὸ νομὰ σου.) **Καύχημα τῆς 'Ηπειροῦ** (ἔστειλα.) **Παλιόροαν** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἔδωσες· ἐνθυμῶ καὶ τὸν 'Οδυσσεά...) **'Ελαφον τῆς Αἰγύπτου** (ἔστειλα· χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ.) **Δημ. Αν. Φρ.** (ἔχεις τὸ ἰόν φυλλάδιον; ἀν δὲν τὸ ἔχῃς, φρόντισε νὰ τὸ προμηθευθῇς καὶ νὰ διαδάξης προσεκτικὰ τὸν 'Οδηγόν· ἐκεῖ θὰ τὰ ἴδῃς ὅλα.) **Λατρευτὴν Στανροφόρον** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ.) **Φρ. Τζ.** (εἶνε εἰς τὸν 20ὸν τόμον, ὁ ὁποῖος τιμᾶται δρ.1,10*) **'Αρ. Κεχ.** (ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.) **'Αεροναυτοπούλαν** (βεβαίως, ἀφοῦ ἐνεγράφη συνδρομήτρια εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμον.) **Κωνστ. Γ. Σπυρ.** (αἱ λύσεις σου ἀπαράδεκτοι· τί λέγει ὁ 'Οδηγός;) **Φαναριώτην**, κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 19 'Οκτωβρίου· ἐκ τῶν 'Επαρχιῶν μέχρι τῆς 26 'Οκτωβρίου· ἐκ τοῦ 'Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 13 Νοεμβρίου.

[Ὁ χάρις των Πνευμάτων, ἐλὶ τοῦ ὁποῦν δῶν νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ ἑαφῇ μας εἰς φανήλους, ὧν ἕκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

457. Συλλαβόγριφος

Φθόγγο καὶ δυὸ ἀντωνυμίες
Ἐπῆρα μιὰ φορά·

Τὰ γραφὰ ὅλα στὴ σειρά
Καὶ εἶσα μ' ἐκπληξί μεγάλη

'Αρχαῖα πόλεις νὰ προβάλλῃ

*Ἐστὴν ἀπὸ τὸ 'Υπερήφανο *Ἑλληνόπουλο

458. Στοιχειόγριφος

*Ἀν ἀποκεφαλίσῃς

Γνωστὸν δημαγωγόν

Θὰ γεννηθῇ ἀμέσως

Θηρίον φοβερόν.

*Ἐστὴν ἀπὸ τὸ 'Ἐξαιρουμένον Σοῦθι

459. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογράφου

'Εξ ἐνὸς ὥραίου πτηνοῦ

'Ἐν ἐπιθέτον θὰ μείνῃ,

'Αν ὁ τόνος καταβῇ

Καὶ τὸ Κάπτα Πι ἀν γίνῃ.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ναυόχου των *Αὐτακῶν

460. Αἶνιγμα

"Ἦμουν αὔριον καὶ θὰ εἶμαι γῆς.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Φώτου Τζαβέλα

461. Κυβόλεξον

* * * * * = Νῆσος τῆς 'Ωκεανίας.

* * * * * = Κόλπος 'Αφρικῆς.

* * * * * = Γάλλος μυθιστοριογράφος

* * * * * = Γυνὴ τῆς ἁγίας Γραφῆς

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Λάφνης Κλονάρι

462-466. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἕκαστην των κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις;

νόθος, κῆδος, τόκος, δοκός, γάτος.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Καυχίματος τῆς 'Ηπειροῦ

467. Ἐπιγραφή

Ι Δ
Λ Ι
Σ Θ Λ Ν
Ι Σ Ι Ο
Ε Ι Ε Γ
Ε Δ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

*Ἐστὴν ἀπὸ τῆς 'Αγυρίας Πανσελήνου

468. Ποικίλη συλλαβική 'Ακροστιχίς

'Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης των κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ ἡ τρίτη τῆς τρίτης ἀποτελοῦν βασιλεῖα τῆς Περγάμου:

1, Πόλις τῆς Μικρᾶς 'Ασίας. 2, Μέρος τῆς κηρήθρας. 3, Οὐράνιον ὄν.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Γλυκοχάρμη

469. Φωνηεντόλιπον

πς - ν - κμς - σθ - βν - γκρς

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Δωδωναίου

470. Γρίφος

Π'

τρο	τρο	τρο	τρο	τον
τρο	τρο	τρο	τρο	τον
τρο	τρο	τρο	τρο	τον
τρο	τρο	τρο	τρο	τον
τρο	τρο	τρο	τρο	τον

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Παίδι τῆς 'Αρχιόλου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν *Ασκήσεων τοῦ φύλλου 37

378. 'Αστράγης (ἄστρ, *Αγίς.)—379. Πάρος—Πύρος.—380. Δάλεια—Θάλεια.—381. 'Αραψ—Ψαρά.

382. Λ (φίλοι...)

Γ Α Ρ (ρήτωρ 'ΑΓορεύει.)

Λ Α Μ Ι Δ (τῶ ΙΜΑΛΑΐα.)

Ρ Ι Σ (πᾶσι Ραδίως.)

Α ('Ανθρωποι.)

383. Μῆδενι συμφορὰν ὀνειδίσεις. ('Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει ἐξ ἀρχῆς, φθάνει ὡς τὸ μέσον τῆς πρώτης γραμμῆς, κατέρχεται εἰς τὴν δευτέραν, προχωρεῖ ἐκ τοῦ μέσου τῆς εἰς τὸ ἀριστερὰ ἄκρον τῆς, κατέρχεται εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν, τὴν ὅποιαν ἀκολουθεῖ ὁλόκληρον, καὶ ἀνέρχεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὥστε ἀποτελεῖται μέρος μαϊάνδρου).—384. ΝΙΚΙΑΣ—ΝΕΑΡΟΣ (Νέρων, 'Ιεραξ, Κραβνίον, 'Ικαρος, 'Αχαιοῦς, Σερνόβ.)—385. Εἰ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν. (Εἴθε ὡς—μὲ θῇ μὲν—οὐδ' εἰς κα—θυμῶν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λῆξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα των 8 στίχων λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 6 μόνον· μὲ π α χ ι α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α τ ἰ τὸ τριπλάσιον. *Ἐλάχιστος ὅρος 15 λῆξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι των 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρεῖς τὸς σ τ ῆ χ α ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λῆξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχὰ ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα των 8 στίχων, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ λῆξεις ἀπλᾶς.—Αἱ μὴ συνοδονόμεναι ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Αγαπητὴ Γλυκεῖα *Ἐλπίς, ἀληθεύει ὅτι ὁ Γόρδιος ἡτοίμασε τὰ ὄπλα σου;—'Ἡ εἰλικρινὴς φίλη σου *Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου. (Γ', 175)

Παῖδιά!! ὅλοι ἄς ψηφίσωμεν τὸ **ΕΥΖΩΝΑΚΙ** μας (Μελάχρον).—'Ιδιότροπος Ξανθοῦλα, Μασκώτ, Λεοντόκαρδος *Ἑλλήν. (Γ', 176)

Φάουστ! εὐχαριστήθηκες γιὰ τὴν προτίμησιν τῆς καμωδίας ποῦ ἄρεσε; Καὶ μάλιστα ἀδιόρθωτη!! **Μπαλούκα** σου.—Μικρομέγας. (Γ', 177)

Αναλλάσσω ταχυδρομικά δελτάρια· προτιμῶ καλλωνάς. Διεύθυνσις: Constantin M. Kiuris, Jannina (Turquie) P. R.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

(Σύμβολον τὸ ρόδον)

Εἰς τὸ Κράτος των 'Ανθῶν γίνονται δεκτοὶ ὅσοι ἔχουν ἢ θὰ λάβουν ψευδώνυμον ἄνθους.—'Ιδρυταί: *Ιδιότροπος Ξανθοῦλα, Μασκώτ, Μελάχρα, Ρεζεντᾶ, Μικρομέγας, Φάουστ Λεοντόκαρδος *Ἑλλήν. (Γ', 179)

ΑΣΠΡΟ ΣΤΗΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΝ ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

'Υπουργόν 'Εσωτερικῶν
Διαπλασιακῆς Αὐτοκρατορίας.

Διαγωνισμὸς C. P.—'Ἐκαστος των διαγωνιζομένων θὰ ἀποστείλῃ ὅσα δελτάρια θέλει. Τὰ καλλίτερα βραβευθήσονται ὡς ἑξῆς: Α'. 100 c. p. Β'. 25 καὶ Γ'. 15. Δεκάτᾳ μέγχι 15 'Οκτωβρίου. **Λατρευτὴ Πατρίδα**. Δημήτριον Χρ. Παπαδημητρίου, Poste Restante. Βόλον. (Γ', 181)

Ενωτικὸι ὑποψήφιοι δημοψηφίσματος 1910
ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
ΙΔΑΝΙΚΟΝ τοῦ ΕΛΛΗΝΟΣ (Γ', 182)

Ολοι ἄσπρο στοὺς Πανελληνίους:
MANNA MAS EIN H ELLADA (Π. Γεροντίτης)
ΘΑΠΘΑΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗ ('Αθ. Διάκος)

Παιδικὲς Σελίδες, Π. Σ. Δέλτα: *Γιὰ τὴν Πατρίδα, Καρδιά τῆς Βασιλοπούλας, Πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖον 'Ἐστίας, Στὸ Λονδίνον, τυπογραφεῖον Βελώνη 18, 19, 20, Appold Street, E. C. (Γ', 184-8)

ΛΑΡΥΤΤΟ-ΟΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεῖα 'Ομονοίας

*Ὁδὸς Δώρου 8α

*Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 42 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 361)

ΑΘΗΝΩΝ: Σπ. Μπογδάνος, Χαρ. Χατζηγιάννου, (41-42), Ν. Π. *Ασφάνης (41), Χωρὶς ὑπογραφήν (41) *Ἐλὴν *Αχ. Κουβέλου, (41) Κ. Γ. Σπυρομήλιος (41).

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Δ. Κλαυδιανὸς (41).

ΚΕΡΚΥΡΑΞ: Γεω. Χόμπης, Μάρκος Ναζών, Δημ. Ν. Γιαννοπούλης.

ΜΑΡΜΑΡΙΟΥ: Σμαράγδα Σ. Ρεγκούκου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κων. Στανιπιδάκης, *Ἐλὴν Ι. Παπαδοπούλου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: *Ἐλὴν Μανουδῆ (41), Γ. Μοῦτσος (41) Χ. Γ. Παπαῆς (41).

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: *Ὀλγα Ι. Βυδάκου (41), *Ανδρέας *Ασπῆς (41).

ΚΑΙΡΟΥ: Μ. Ρούλης (41).

ΠΟΡΤ-ΣΑΙΔ: Γ. Ι. Διαμαντάκης (41), Οδρανία Μ. Χανδοῦ (41), *Ασπασία Ι. Κωστήτου (41), *Τουλία Ι. Νίγηρ (41).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των ἐδρόνων δόξαν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἱερίσαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληρωθῇ ἡ ἐν Πόρτ-Σαῖτ ΟΥΡΑΝΙΑ Μ. ΧΑΜΔΑ, ἡ ὅποια ἐνεγράφη διὰ μίαν τριμηνίαν.
Πληροῦσι δόξα. 1,40 διὰ των προσεχῇ Διαγωνισμῶν